

A KAMASZKORI ÉVEK

A MINT Jézus a kamaszkor éveibe lépett, rögtön egy nagy család fejének és egyedüli támogatójának helyzetében találta magát. Az apja halálát követő néhány éven belül az összes vagyonuk felemészte. Az idő múlásával Jézusban egyre jobban tudatosult az előző léte; ugyanakkor egyre jobban felismerte, hogy a földön és a húsvér testben azon kifejezett cél érdekében van jelen, hogy kinyilatkoztassa a paradicsomi Atyját az emberek gyermekeinek.

² Egyetlen kamaszodó ifúnak, aki e világon vagy bármely más világon élt vagy valaha is élni fog, nem voltak és sohasem lesznek súlyosabb megoldandó problémái, illetőleg bonyolultabb leküzdendő nehézségei. Egyetlen urantiai ifjú sem fog soha felhívást kapni arra, hogy nagyobb megpróbáltatást jelentő küzdelmeken essen át vagy megerőltetőbb helyzeteket viseljen el, mint amelyet Jézus maga átélt e tizenöt és húszéves kora közötti kimerítő évek során.

³ Miután az Ember Fia ténylegesen is megtapasztalta, hogy milyenek a kamaszkori évek egy rossztól gyötört és büntől felkavart világon, teljes körű ismereteket szerzett a Nebadon összes fiataljának életélményéből, és így örökre a csüggedt és összezavarodott kamaszok megértő vigasztalójává vált minden korban és minden világon szerte a helyi világegyetemben.

⁴ Lassan, de biztosan, és tényleges tapasztalás révén, ez az isteni Fiú *elnyeri* a jogot, hogy a világegyeteme fejedelmévé, az összes helyi világegyetemi világ minden teremtetett értelmének megkérdőjelezhetetlen és legfőbb urává legyen, a megértő menedéke legyen minden lénynek, éljenek azok bármely korban és álljanak a személyes adottságok és tapasztalások bármely szintjén.

1. A TIZENHATODIK ÉV (KR.U. 10)

¹ A megtestesült Fiú átélte a zsengekort és eseménytelen gyermekkort élt meg. Ez után lépett ki abból a próbatételt jelentő és megerőltető átmeneti szakaszból, mely a gyermekkor és a fiatal felnőttkor között húzódik — a kamaszkorú Jézus lett belőle.

² Ebben az évben teljeseedett ki a testi növekedése. Daliás és vonzó ifjú vált belőle. Egyre józanabb és komolyabb lett, de szívélyes és rokonszenvező maradt. A tekintete kedves volt, de fürkésző; a mosolya mindig bájos és bizalomkeltő. A hangja dallamos, de nagyon határozott volt; a köszöntése pedig szívélyes, de nem színlelt. Mindig, még a leghétköznapibb kapcsolataiban is megnyilvánulni látszott a kettős természete, az emberi és az isteni. Mindig a rokonszenvező barát és a határozott tanító e keverékét mutatta. És e személyiségjegyek korán megmutatkoztak, már e kamaszkori éveiben is.

³ E testileg erős és markos ifúnak az emberi értelme is kiteljesedett, de nem az emberi gondolkodás teljes tapasztalásában, hanem az ilyen értelmi fejlődésre való képesség

teljességében. A teste egészséges és arányosan tagolt, az elméje éles és elemző, a kiállása kedves és rokonszenves, a vérmérséklete némiképp hullámzó, de erélyt mutató volt, mely sajátságok együttesen egy erős, feltűnő és vonzó személyiséggé szerveződtek.

⁴ ¶ Az idő múlásával az anyja és az öccsei és húgai egyre nehezebben értették meg; a mondásainak megértése nehézséget jelentett nekik, a cselekedeteit pedig félreértették. Mind képtelenek voltak megérteni a legidősebb bátyjuk életét, mert az anyjuk azt nevelte beléjük, hogy az ő rendeltetése az, hogy a zsidó nép megszabadítója legyen. Miután Mária bevatta őket e családi titkokba, képzelhetitek, hogy mekkora volt a zavaruk, amikor Jézus nyíltan elutasított minden ilyen gondolatot és szándékot.

⁵ ¶ Simon ebben az évben kezdte el a tanodát, és rákényszerültek arra, hogy egy másik házukat is eladják. Most Jakab vette át a három húga tanítását, akik közül ketten már elég idősök voltak ahhoz, hogy komolyabb tanulmányokba fogjanak. Ahogy Ruth cseperedett, Mirjám és Márta vette őt gondjaiba. A zsidó családok leánygyermekai rendszerint kevés oktatásban részesültek, Jézus azonban kitarthatott emellett (és az anyja is egyetértett vele), hogy a lányoknak éppúgy tanodába kell járniuk, mint a fiúknak, és mivel a zsinagógái tanhely nem fogadta őket, nem volt mit tenni, mint otthoni tanodát tartani külön az ő számukra.

⁶ A munka az év során Jézust a munkapadhoz kötötte. Szerencsére sok dolga akadt; olyan minőségi munkát végzett, hogy sohasem maradt munka nélkül, lett légyen bármily kevés megrendelés is azon a vidéken. Néha olyan sok megrendelést kapott, hogy Jakabnak kellett besegítenie.

⁷ Éppen ennek az évnek a vége felé döntötte el, hogy miután felnevelte a családját és gondoskodott arról, hogy megházasodjanak, megkezdi a nyilvános munkáját az igazság tanítójaként és a mennyei Atyának a világ számára való kinyilatkoztatójaként. Tudta, hogy nem lesz belőle a várt zsidó Messiás, és arra a következtetésre jutott, hogy szinte értelmetlen ezeket a dolgokat az anyjával megbeszélnie; úgy döntött, hogy hagyja, hogy az anyja olyan álmokat szőjön, amilyeneket csak akar, mivel minden, amit korábban mondott neki kevés vagy semennyi hatást sem tett rá és emlékezett arra is, hogy az apja sem tudott soha semmi olyasmit mondani neki, ami más belátásra bírta volna. Ettől az évtől kezdve e problémákról egyre kevesebbet beszélt az anyjával vagy bárki mással. Az ő küldetése olyan különleges volt, hogy a földön élők közül senki sem tudott volna a kivitelezésben tanácsot adni.

⁸ Jézus igazi, bár ifjú atyja volt a családjának; minden szabadidejét a gyerekekkel töltötte, és ők is nagyon szerették őt. Az anyja bánkódott, hogy Jézusnak oly keményen kell dolgoznia; szomorú volt, hogy a fiának nap mint nap keményen dolgoznia kell az ácspadon, hogy eltarthassa a

családját, ahelyett, hogy Jeruzsálemben tanulna a rabbiknál, ahogy azt oly mit sem sejtőn eltervezték. Bár a fiának sok olyan dolga volt, melyet Mária nem tudott megérteni, azért szerette őt, és a legnagyobb mértékben értékelte azt a segítőkész hozzáállást, mellyel Jézus a család iránti felelősséget a vállára vette.

2. A TIZENHETEDIK ÉV (KR.U. 11)

¹ Nagyjából ekkoriban, különösen Jeruzsálemben és Júdeában, komoly buzdítás folyt a Rómának való adófizetés elleni lázadás mellett. Ekkoriban éledett egy erős hazafias párt, melyet rövidesen zelótáknak neveztek. A zelóták, ellentétben a farizeusokkal, nem voltak hajlandók várni a Messiásra. Azt javasolták, hogy az ügyet politikai lázadásnak keresztül vigyék dűlőre.

² Egy csoport élharcos érkezett Jeruzsálemből Galileába és messzire eljutottak, mígnem elérték Názáretet is. Amikor eljöttek, hogy megnézzék Jézust, ő figyelmesen meghallgatta őket és számos kérdést tett fel nekik, de elutasította a párthoz való csatlakozást. A kívülmaradás okait nem volt hajlandó teljes egészében feltárni előttük, és az ő nemleges válasza nyomán Názáretben számos ifjú társa is kívül maradt.

³ Mária mindent megtett, hogy rávegye őt a csatlakozásra, de nem tudta más belátásra bírni. Egészen odáig elment, hogy azt sejttesse, hogy a nemzeti érzületűek ügye támogatásának az ő nyomatékos kérése ellenére való elutasítása engedetlenség, azon ígéretének a megszegése, melyet Jeruzsálemből visszafelé jövet tett, miszerint aláveti magát a szülei akaratának; de Jézus erre a burkolt célzásra válaszul csak kedvesen az anyja vállára tette a kezét és a szemébe nézve azt mondta: „Anyám, hogy mondhattál ilyet?” És Mária visszavonta a kijelentését.

⁴ Jézus nagybátyjainak egyike (Mária bátyja, Simon) már csatlakozott e csoporthoz, később pedig tiszt lett a galileai testületben. És Jézus és a nagybátyja néhány éven át valamelyest elhidegült egymástól.

⁵ De Názáretben baj volt kialakulóban. Jézusnak az e dolgokkal kapcsolatos magatartása megosztotta a város zsidó ifjait. Nagyjából az ifjak fele már csatlakozott a hazafias szervezethez, a másik fele pedig elkezdett kialakítani a mérsékelt hazafiakból egy ellenzéki csoportot, arra számítva, hogy Jézus elvállalja a vezetésüket. Megleپödtek, amikor Jézus nem fogadta el a megtiszteltetést, azt hozva fel, hogy komoly családi felelősségei vannak, mely kifogást mindannyian elfogadták. A helyzet azonban tovább bonyolódott, amikor rövidesen megjelent egy gazdag zsidó, Izsák, aki abból élt, hogy pénzt kölcsönzött a nem-zsidóknak, és hajlandó volt támogatni Jézus családját, ha Jézus leteszi a szerszámaint és elvállalja e názáreti hazafiak vezetését.

⁶ Jézus, aki ekkoriban alig volt még tizenhét éves, ekkor szembesült a földi életének egyik legkényesebb és legnehezebb helyzetével. A szellemi vezetők mindig is nehezen kötődnek hazafias ügyekhez, különösen amikor azokat adószedő idegen elnyomók esete teszi még bonyolultabbá, és

ez ebben az esetben kétszeresen is így volt, hiszen a zsidó vallást is belekeverték a Róma elleni fellépés ügyébe.

⁷ Jézus helyzete még nehezebbé vált, mert az anyja és a nagybátyja és még Jakab öccse is mind noszogatták, hogy álljon a nemzeti érzületűek ügye mellé. Minden jobb názáreti zsidó csatlakozott már, és a mozgalom mellé nem állt ifjak is mind csatlakoztak volna, ha Jézus meggondolja magát. Jézusnak Názáretben csak egy bölcs tanácsadója volt, mégpedig öreg tanára, az előéneklő, aki tanácsot adott neki abban, hogy mit válaszoljon a názáreti polgárok bizottságának, amikor az emberek felkérésére eljöttek a válaszáért. Jézus a fiatalkori életében ezen első alkalommal folyamodott tudatosan nyilvános haditervhez. Annak előtte mindig az igazság őszinte közlésére támaszkodott a helyzet tisztázásához, de most nem közölhette a teljes igazságot. Nem sugallhatta, hogy ő több, mint ember; nem közölhette a küldetéssel kapcsolatos tervét, melynek kivitelezése az érettebb férfikorra várt. E korlátok ellenére a vallási hűségét és a nemzeti elkötelezettségét közvetlenül kérdőjelezték meg. A családja össze volt zavarodva, a gyermekkori barátai megosztottak voltak és a város egész zsidó közösségében nagy volt a fejetlenség. És gondolatok el, hogy mindezért őt okolták! És mennyire mentes volt ő mindenféle szándéktól, hogy bajt csináljon, még kevésbé, hogy ilyen felfordulást okozzon.

⁸ Valamit tennie kellett. Közölnie kellett az álláspontját, és ezt meg is tette bátran és sokak, de nem mindenki számára tapintatosan. Kitarzott az eredeti mentsége mellett, fenntartva, hogy az ő elsődleges kötelessége a családjával szemben áll fenn, hogy a megözvegyült anyjának és a nyolc öccsének és húgának többre van szüksége, mint amit pénzen meg lehet venni — vagyis az élet fizikai szükségleteinél többre — hogy a családjának joga van az apai felügyeletre és útmutatásra, és hogy tiszta lelkiismerettel nem tudna mentesülni ama kötelesség alól, melyet egy kegyetlen baleset szabott ki rá. Elismerését fejezte anyjának és legidősebb öccsének, amiért hajlandók volnának elengedni őt, de megismételte, hogy egy halott apa iránti hűség tiltja neki, hogy elhagyja a családját, és nem számít, hogy mennyi pénzt kapnának anyagi támogatásul, s ekkor tette azt a felejtethetetlen kijelentést, miszerint „a pénz nem képes szeretni”. E beszéde során Jézus több burkolt utalást tett az „életküldetésére”, de elmagyarázta azt is, hogy akár összeegyeztethetetlen a katonai tervekkel, akár nem, az életében minden mással együtt feladta azt annak érdekében, hogy hűen eleget tehessen a családdal szembeni kötelességének. Názáretben mindenki jól tudta, hogy milyen jó apa ő a család számára, és ez oly közel állt minden nemes zsidó szívéhez, hogy Jézus kifogását a hallgatói közül sokan a szívük mélyén elfogadták; és azok némelyikét, akik nem így éreztek, lefegyverezte Jakab beszéde, mely bár nem volt betervezve, mégis ekkor hangzott el. Azon a napon az előéneklő tanította be Jakabot a beszédre, de ez az ő titkuk volt.

⁹ Jakab azt állította, hogy biztos abban, hogy Jézus segítene a népe felszabadításában, ha ő (Jakab) már elég idős volna ahhoz, hogy vállalja a család iránti felelősséget, és azt,

hogy ha beleegyeznének abba, hogy Jézus ott maradjon „velünk, hogy az apánk és a tanítónk legyen, akkor nem csak egy vezetőök lehetne József családjából, hanem rövidesen öt hűséges hazafi, mert vajon nem öten vagyunk-e fiúk, akik felnőve és a bátyánk-apánk útmutatása szerint eljőve szolgáljuk a nemzetünket?” És ezzel a fiú meglehetősen meglehetősen hozó módon zárta le az igen feszült és fenyegető helyzetet.

¹⁰ A válsághelyzet egy időre megszűnt, de ezt a zavarkeltő esetet sohasem felejtették el Názáretben. A bujtogatást folytatták; Jézus többé már nem élvezett általános kegyet; az érzelmi megosztottság sohasem szűnt meg teljesen. És ez, valamint a többi és későbbi események jelentették az egyik fő okát annak, hogy Jézus évekkal később miért költözött Kapernaumba. Ettől kezdve Názáretben mindig is megmaradt az érzelmi megosztottság az Ember Fiát illetően.

¹¹ ¶ Jakab ebben az évben végezte el a tanodát és ekkor kezdett teljes munkaidőben dolgozni az otthoni ácsműhelyben. Időközben megtanult ügyesen bánni a szerszámokkal és most átvette a járom- és ekekészítési feladatokat, míg Jézus inkább az épületek ácsmunkáival és a bútorsztalos szakmunkákkal kezdett foglalkozni.

¹² ¶ Ebben az évben Jézus nagyot lépett előre az elméje megszervezése terén. Fokozatosan összehangolta az isteni és emberi természetét, és ezt az értelmi szervezőmunkát a saját *döntéseinek* ereje révén és pusztán a benne lakozó Nevelő segítségével teljesítette, pont olyan Nevelő segítségével, mely minden, az alászálló Fiú utáni korszakot élő világ minden egészséges halandójának elméjében lakozik. Eddig egy hírvivő látogatását kivéve semmiféle természetfeletti dolog nem történt e fiatalember létpályája során, mely hírvivőt Immanuel, a bátyja küldte, s aki egyszer megjelent neki a Jeruzsálemben töltött éjszakán.

3. A TIZENNYOLCADIK ÉV (KR.U. 12)

¹ Ebben az évben a házuk és a kertjük kivételével a teljes családi vagyontól megváltak. A kapernaumi vagyonszám utolsó elemét (egy másik ingatlanbeli tulajdonrész kivételével), melyen már jelzalog volt, eladták. A haszonból fizették be az adókat, vásároltak új szerszámokat Jakabnak, és ebből költöttek az átutazók pihenőhelye közelében álló, régi családi ellátó- és javítóműhelyre is, melynek visszavásárlására Jézus most ajánlatot tett, hiszen Jakab már elég idős volt ahhoz, hogy az otthoni műhelyben dolgozzon és segítsen Máriának a ház körül. A pénzügyi nehézségek nyomásának pillanatnyi enyhülésével Jézus úgy döntött, hogy elviszi Jakabot a páska-ünnepre. Egy nappal korábban mentek Jeruzsálembé, hogy magukban lehessenek, s a Szamarián keresztüli utat választották. Ahogy haladtak, Jézus mesélt Jakabnak az úton látott történelmi helyekről, miként az apja is tanította őt a hasonló utazás alatt öt évvel korábban.

² Szamarián áthaladva sok furcsa dolgot láttak. Az út során számos személyes, családi és nemzeti problémájukat beszéltek meg. Jakab nagyon vallásos ifjú volt, és bár nem

értett teljesen egyet az anyjával abban a kevésben, amit a jézusi életművel kapcsolatos tervekről tudott, már várta annak az időnek az eljövételét, amikor majd képes lesz vállalni a család iránti felelősséget, hogy Jézus megkezdhesse a küldetését. Nagyon nagyra értékelte, hogy Jézus magával vitte őt a páska-ünnepre, és a jövőről sokkal többet beszéltek, mint korábban bármikor.

³ Jézus sokat töprengett a Szamarián át vezető útjuk alatt, különösen Bételnél és amikor Jákob kútjából ittak. Az öccsével megvitatták Ábrahám, Izsák és Jákob hagyományait. Jézus sokat tett annak érdekében, hogy felkészítse Jakabot arra, amit Jeruzsálemben láthat, így törekedvén arra, hogy mérsékelje azt a megrázkódtatást, amelyet maga is átélt az első templomlátogatásakor. Jakab azonban nem volt annyira érzékeny az ilyen dolgok láttán. Voltak megjegyzései arról a felületes és érzés nélküli eljárásról, ahogy némely pap végezte a feladatát, de egészében véve nagyon élvezte a jeruzsálemi otlétet.

⁴ Jézus a páska-ünnepi estebédre Betániába vitte Jakabot. Simon időközben már megtért atyáihoz, és e házban Jézus töltötte be a páska-ünnepi család fejének szerepét, ő hozta a páska-ünnepi bárányhúst a templomból.

⁵ A páska-ünnepi estebédet követően Mária Jakabbal ült le beszélgetni, míg Márta, Lázár és Jézus késő éjszakáig beszélgetett. A következő napon elmentek a templomi istentiszteletre, és Jakab felvételt nyert Izrael államközösségébe. Azon a reggelen, amikor egy időre megálltak, hogy az Olajfák hegyének tetejéről megnézzék a templomot, Jakab csodálatának adott hangot, Jézus viszont csendesen szemlélte Jeruzsálemet. Jakab nem értette a bátyja viselkedését. Éjszakára megint visszatértek Betániába és másnap már el is indultak volna haza, de Jakab ragaszkodott ahhoz, hogy visszafelé nézzenek be a templomba is, s ezt azzal magyarázta, hogy meg akarja hallgatni a tanítókat. És bár ez igaz volt, a szíve mélyén titkon azt akarta, hogy hallhassa Jézust a vita résztvevőjeként, amint arról korábban az anyjától hallott. Ennek megfelelően el is mentek a templomba és meghallgatták a vitákat, de Jézus nem tett fel kérdéseket. Minden oly gyerekesnek és jelentéktelennek tűnt az ő ébredő, emberi és isteni elméje számára — csak sajnálni tudta őket. Jakab csalódott volt amiatt, hogy Jézus nem szólt semmit. A kérdéseire Jézus csak annyit válaszolt, hogy „Még nem jött el az én időm.”

⁶ A következő napon Jerikón és a Jordán völgyén át haladva tértek haza, és Jézus az út során számos dologról mesélt, beleértve az ő korábbi, ilyen utazását is, amikor tizenhárom éves volt.

⁷ ¶ Názáretbe hazaérvén Jézus a régi családi javítóműhelyben kezdett dolgozni és nagy örömeire szolgált, hogy minden egyes nap sok emberrel találkozhat, akik az ország minden részéből és a környező tartományokból érkeztek. Jézus igazán szerette az embereket — az egyszerű embereket. Minden hónapban teljesítette a műhellyel kapcsolatos fizetési kötelezettségeket és Jakab segítségével továbbra is gondoskodott a családról.

⁸ Az évben több alkalommal, amikor nem jöttek látogatók a templomba szónokolni, Jézus továbbra is felolvasott szombatonként az írásokból a zsinagógában és sokszor észrevételeket is fűzött az elmondottakhoz, de rendszerint úgy választotta ki a felolvasandó részeket, hogy nem volt szükség magyarázatra. Nagyon ügyesen úgy rendezte össze a különböző helyekről származó részeket, hogy a felolvasásukkor az egyik magyarázta a másikat. Ha az időjárás megengedte, akkor sohasem mulasztotta el, hogy magával vigye az öccseit és a húgait a szombat délutáni természetjárásaira.

⁹ Az előéneklő nagyjából ekkoriban indított be egy fiataloknak ajánlott társaskört, ahol bölcséleti vitákat lehetett folytatni, s amelynek rendezvényeire a különböző családok otthonaiban került sor és gyakran az ő saját házában, és Jézus e csoport jeles tagja lett. Ezzel némiképp vissza tudta szerezni a helyi megbecsülését, melyet nem is olyan sokkal korábban veszített el a nemzeties viták idején.

¹⁰ A társadalmi életét korlátok közé szorította ugyan, de nem hanyagolta el teljesen. Sok közeli barátja és hű csodálója akadt Názáretben mind a fiatal férfiak, mind a fiatal nők körében.

¹¹ ¶ Szeptemberben Erzsébet és János jött el látogatóba a názáreti családhoz. János, aki elveszítette az apját, vissza akart térni a júdeai hegyekbe, hogy ott mezőgazdasággal és birkatenyésztéssel foglalkozzon, hacsak Jézus meg nem hívja, hogy maradjon Názáretben és fogjon bele az ácsmesterségbe vagy valamilyen más munkába. Ők nem tudták, hogy a názáreti család gyakorlatilag nincstelen. Minél többet beszélgetett Mária és Erzsébet a fiaikról, annál bizonyosabbá vált előttük, hogy az volna a jó, ha a két fiatalember együtt dolgozna és gyakrabban találkozna.

¹² Jézus és János sokat beszélgetett egymással; és nagyon bensőséges és személyes dolgokról is szót váltottak. A látogatás végén úgy döntöttek, hogy addig nem is fogják viszontlátni egymást, amíg a nyilvános szolgálatban nem találkoznak azt követően, hogy „a mennyei Atya szólítja” munkára őket. Jánosra roppant nagy hatással volt az, amit Názáretben látott, és úgy gondolta, hogy haza kell térnie és dolgoznia kell, hogy gondoskodjon az anyjáról. Az lett a meggyőződése, hogy részese lesz majd a jézusi életküldetésnek, de látta azt is, hogy Jézust még sok éven át leköti a családjáról való gondoskodás; így tehát sokkal megelégedettebben fogadta azt, hogy hazatérjen és letelepedve foglalkozzon a kis gazdaságukkal és segítkezzen az anyja szükségleteinek kielégítésében. És János és Jézus egészen addig a napig nem is látták egymást, amíg a Jordánnál az Ember Fia a keresztre meg nem jelent.

¹³ ¶ Ez év december 3-án, szombat délután a halál másodszer sújtott le e názáreti családra. A kis Ámósz, a kistestvérük egyheti lázas betegeskedés után meghalt. Most, hogy a szomorúság időszakát az elsőszülött fiával, mint az ő egyetlen támaszával élte át, Mária végre és a legteltesebb értelemben megértette, hogy Jézus a család igazi feje; és Jézus valóban méltó családfő volt.

¹⁴ Az életszínvonaluk négy éven át folyamatosan romlott; érezniük kellett, ahogy a nyomoruk évről évre erősödik. Ennek az évnek a végére az egész vesződéses küzdelmük legnehezebb élményével szembesültek. Jakab még nem keresett sokat, és a temetés költségei minden más tejébe megrendítette a költségvetésüket. De Jézus csak ennyit mondott az aggódó és levert anyjának: „Mária anyám, a szomorkodás nem segít rajtunk; mi mind megteesszük a tőlünk telhetőt, és az anyai mosoly talán még ösztönzést is adhat nekünk, hogy jobban telessük a dolgunkat. Az előttünk álló jobb napok reménye napról napra megerősít bennünket e dolgokban.” Jézus határozott és gyakorlatias derűlátása valóban ragályos volt; minden gyermek a jobb idők és jobb dolgok iránti várakozás légkörében élt. És e bizakodó bátorság a szegénységükből fakadó lehangoltság ellenében is nagyban hozzájárult az erős és nemes jellemük kialakulásához.

¹⁵ Jézus rendelkezett azzal a képességgel, hogy minden elmebeli, lelki és testi erejét hatékonyan mozgósítsa az előtte álló feladat elvégzéséhez. Összpontosítani tudott az elmélyült gondolkodásra képes elméjével arra az egyetlen problémára, melyet meg akart oldani, és ez az ő kimeríthetetlen *türelmével* együtt tette képessé arra, hogy derűsen viselje a bonyolult halandói lét megpróbáltatásait — hogy úgy éljen, mintha „látná Őt, aki nem látható”.

4. A TIZENKILENCEDIK ÉV (KR.U. 13)

¹ Ekkorra Jézus és Mária már sokkal jobban boldogult. Az asszony már egyre kevésbé tekintett úgy Jézusra, mint a fiára; Jézus az ő számára a gyermekei apja lett. A napi életükben hemzsegték a gyakorlati jellegű és kézzelfogható nehézségek. Egyre kevesebbet beszéltek az élete munkájáról, mert az idő múlásával minden gondolatukat kölcsönösen a négy fiúgyermekből és három leánygyermekből álló családjuk támogatásának és felnevelésének szentelték.

² Ennek az évnek az elejére Jézusnak már sikerült teljesen elfogadtatnia anyjával az ő gyermeknevelési módszereit — a jócselekedetre való igenlő készíttést ahelyett, hogy a régebbi zsidó módszer szerint a rossz cselekedetet tiltották volna. A házában és végig a nyilvános tanítási pályafutása során Jézus mindig is az intelmek *igenlő* formáját alkalmazta. Mindig és mindenhol azt mondta, hogy „Ezt tedd — azt kell tenned.” Az ősi tabukból származó nemleges felfogású tanításmódot sohasem alkalmazta. Tartózkodott a rossz hangsúlyozásától, melyre azáltal került volna sor, ha tiltja azt, hanem kiemelte a jót azzal, hogy annak megcselekedését parancsolta. Az imaidő e házban azzal telt, hogy megbeszéltek mindent, ami csak a család jólétével összefüggött.

³ Jézus bölcsen már nagyon korán olyan fegyelemre szoktatta az öccseit és húgait, hogy kevés vagy semennyi büntetésre sem volt szükség ahhoz, hogy elérje az azonnali és készséges engedelmességüket. Az egyetlen kivétel Júdás volt, akinek esetében Jézus több alkalommal is úgy látta jónak, hogy büntetést szabjon ki, mert Júdás megszegte az otthoni rendszabályokat. Három alkalommal, amikor

bölcs dolognak tűnt Júdás megbüntetése, amiért bevallottan és szándékosan megszegte a család viselkedési szabályait, a büntetését a többi idősebb gyermek egyhangú döntése szabta ki és azt maga Júdás is elfogadta, mielőtt kimérték volna rá.

⁴ Bár Jézus rendkívül módszeres és rendszeres volt mindenben, amit csak tett, az irányítási döntéseiben az értelmezésnek olyan üdítő rugalmassága és az alkalmazkodásnak olyan egyedi jellege mutatkozott meg, hogy az apátyjukat átható igazságosság szelleme nagy hatást gyakorolt az összes gyermekre. Önkényesen sohasem fegyelmezte öccseit és húgait, és ezen egységesen pártatlan elbánás és személyes megítélés miatt az egész család nagyon kedvelte Jézust.

⁵ Jakab és Simon úgy nőtt fel, hogy megpróbálta követni a jézusi tervet abban, hogy megbékítsék a harcias és néha haragos pajtásaikat a meggyőzés és az ellent nem állás révén, és ebben igencsak sikeresek voltak; de József és Júdás, miközben otthon elfogadták e tanokat, nem haboztak megvédeni magukat, amikor a társaik nekik estek; különösen Júdásnak volt felróható, hogy megszegte e tanítások szellemét. De az ellent nem állás nem volt családi *törvény*. A személyes tanítások megszegéséért nem járt büntetés.

⁶ Általában véve minden gyermek, különösen a lányok Jézushoz fordultak a gyermekkori gondjaikkal és úgy bíztak benne, mintha a gyöngéd apjuk lett volna.

⁷ Jakab kiegyensúlyozott és egyenletes vérmérsékletű ifjává cseperedett, de neki nem voltak olyan erős szellemi hajlamai, mint Jézusnak. Azonban sokkal jobb tanítvány lett belőle Józsefnél, aki bár hüen dolgozott, még kevésbé volt szellemi beállítottságú. József ugyan kitartó volt, de az értelmi szintje nem ért fel a többi gyermekével. Simon jó szándékú, de túl sokat álmodozó fiúvá vált. Nehezen szállt le a fellegekből és ez komolyan nyugtalanította Jézust és Máriát. De mindig is jó és jó szándékú gyermek maradt. Júdás lázító volt. Ő bírt a legmagasabb rendű eszményképekkel, de az alkata szeszélyes volt. Rendelkezett az anyja minden eltökéltségével és harciasságával, sőt még többel is, de nagyon hiányzott belőle az anyja arányérzéke és megfontoltsága.

⁸ Mirjám kiegyensúlyozott és higgadt leány volt, aki nagyon is értékelte a nemes és szellemi dolgokat. Márta lassúbb felfogású és kevésbé erélyes, viszont nagyon megbízható és hatékonyan tevékenykedő gyermek volt. A kis Ruth vált a ház napsugarává; bár meggondolatlanul fecsegett, azért végtelenül őszinte volt. Már majdnem istenítette az ő nagy bátyját és apját. De nem kényeztették. Szép gyermek lett, de nem olyan bájos, mint Mirjám, aki a család, sőt talán a város szépe volt.

⁹ ¶ Az idő múlásával Jézus sokat tett annak érdekében, hogy szabadabbá tegye és átalakítsa azokat a családi tanításokat és szokásokat, melyek a szombati parancsokhoz és számos egyéb vallási dologhoz kötődtek, és mindeme változtatásokkal Mária lelkesen egyetértett. Ekkorra Jézus a ház megkérdőjelezhetetlen feje lett.

¹⁰ Júdás ebben az évben kezdte meg a tanodát, és Jézusnak el kellett adnia a hárfáját ahhoz, hogy fedezhesse e kiadásokat. Így megfosztatott az utolsó kedves időtöltésétől is. Nagyon szeretett játszani a hárfán, amikor az elméje kimerült és a teste fáradt volt, de vigasztalta őt az a gondolat, hogy a hárfa legalább biztos helyen volt az adószedő előtt.

5. REBEKA, EZRA LEÁNYA

¹ Bár Jézus szegény volt, ez az ő társadalmi rangját Názáretben semmilyen mértékben nem befolyásolta. A város legkiválóbb ifjúi közé tartozott és a legtöbb fiatal nő igen nagyra tartotta. Lévén, hogy Jézus az erőteljes és az értelemre építő férfiaság kiváló képviselője volt, és figyelembe véve a szellemi vezetői hírnevét, semmi különös nem volt abban, hogy Rebeka, Ezrának, a gazdag názareti kereskedőnek és boltosnak a legidősebb leánya ráébredt arra, hogy lassan beleszeretett József e fiába. Az érzelmeit először Mirjámmal, Jézus húgával közölte bizalmasan és Mirjám ez után mindezt megbeszélte az anyjával. Máriát erősen felkavarta a dolog. Vajon el fogja veszíteni a fiát, aki már a család nélkülözhetetlen fejévé vált? Hát sohasem érnek véget a bajok? Mi jöhet még ez után? És aztán elgondolkodott azon, hogy a házasság hogyan érinthetné Jézus jövőbeli pályáját; nem túl gyakran, de legalább néhány alkalommal eszébe jutott, hogy Jézus az „ígéret gyermeke”. Miután ő és Mirjám átbeszélték a dolgot, úgy döntöttek, hogy lépéseket tesznek annak érdekében, hogy véget vessenek ennek, még mielőtt az Jézus tudomására jutna, elmennek egyenest Rebekához, elmondják neki az egész történetet, és őszintén beszámolnak neki a meggyőződésükről, hogy Jézus a végzet fia; hogy nagy vallási vezető lesz belőle, talán maga a Messiás.

² Rebeka figyelmesen hallgatta őket; nagyon megindította őt a beszámoló és még inkább elhatározta, hogy hozzáköti a sorsát a választottjához és osztozni fog a vezetői pályafutásában. Amellett érvelt (magában), hogy egy ilyen férfinak annál inkább szüksége van egy hű és hasznavehető feleségre. Úgy értelmezte Mária lebeszélési igyekezetét, mint természetes választ arra, hogy elveszíti a családfőt és egyedüli támaszát; de tudván, hogy az apja helyesli az ács fia iránti vonzalmát, helyesen felismerte, hogy az apja örömmel támogatná a családot elegendő bevétellel ahhoz, hogy teljes mértékben ellensúlyozza Jézus keresetének kiesését. Amikor az apja elfogadta e tervét, Rebeka újból tanácskozott Máriával és Mirjámmal, és amikor nem kapta meg a támogatásukat, tétovázás nélkül közvetlenül Jézushoz fordult. Ezt az apja közreműködésével tette, aki meghívta Jézust a házába Rebeka tizenhetedik születésnapjára.

³ Jézus figyelmesen és rokonszenvvel hallgatta a beszámolót minderről, először az apától, majd magától Rebekától. Kedvesen válaszolt abban az értelemben, hogy nincs az a pénz, ami helyettesíthetné az ő személyes kötelességét a családjá ellátásában, hogy „eleget tegyen minden emberi kötelesség legszentebbikének — a saját húsából és véréből való iránti hűségnek”. Rebeka apját mélyen megérintették Jézus szavai a család iránti odaadásról és visszavonult a

beszélgetéstől. Az egyetlen megjegyzés, amit Máriának, a feleségének tett, ez volt: „Ő nem lehet a fiunk; túl nemes hozzánk.”

⁴ Ez után került sor a nagy jelentőségű beszélgetésre Rebekával. Az addigi élete során Jézus kevésbé tett különbséget a fiúkkal és a lányokkal, a fiatal férfiakkal és a fiatal nőkkel való barátkozás terén. Az elmélet túlságosan is lefoglalták a gyakorlatias földi dolgokkal kapcsolatos sürgető problémák és az, hogy egyre jobban elmerült a későbbi pályafutásán, „az Atyja ügyén való munkálkodáson” való töprengésben, így soha nem foglalkozott komolyan a személyes szeretetnek az emberi házasságban való betetőződésével. De most ott volt közvetlenül előtte azoknak a problémáknak egy újabb eleme, mellyel minden átlagos emberi lénynek szembe kell néznie és amelyről döntenie kell. Valóban „minden tekintetben megmérettetett éppen úgy, mint ti is”.

⁵ Miután figyelmesen végighallgatta, őszinte köszönetet mondott Rebekának, amiért kifejezte a ragaszkodását, hozzátéve, hogy „ez derűvel és megnyugvással fog eltölteni engem egész életemben”. Elmagyarázta neki, hogy nem létesíthet nővel egyéb kapcsolatot, mint egyszerű testvéri jellegűt és tisztán barátit. Nyilvánvalóvá tette, hogy az ő elsődleges és legfontosabb kötelessége az apja családjának felnevelése, hogy addig nem is gondolhat házasságra, amíg ezt nem teljesítette; majd hozzátette: „Ha én a végzet fia vagyok, akkor nem szabad élethosszig tartó kötelezettséget vállalnom mindaddig, amíg a végzetem meg nem nyilatkozik.”

⁶ Rebeka szíve összetört. Nem hagyta magát megvizsgasztalni és addig könyörgött az apjának, hogy hagyják el Názáretet, amíg végül az apja beleegyezett, hogy Szeferiszba költözzenek. A későbbi évek során a sok ifjúnak, aki megkérte a kezét, Rebeka csak egyféle választ adott. Csak egy célnak élt — várta, hogy eljőjön az óra, amikor ez, a számára legnagyobb férfi, aki valaha is élt, az élő igazság tanítójaként megkezdje a pályafutását. És követte őt odaadón, végig a nyilvános munkájának mozgalmas évei alatt, jelen volt azon a napon is (Jézus tudtán kívül), amikor győzelmesen bevonult Jeruzsálembe; és ott állt „az asszonyok között” Mária oldalán azon a végzetes és megrázóan szomorú délutánon, amikor keresztre feszítették az Ember Fiát, aki az ő számára és a fenti számtalan világ számára „az egyetlen tökéletesen szeretetre méltó és tízezer közül a legnagyobb”.

6. JÉZUS HUSZADIK ÉVE (KR.U. 14)

¹ Rebekának a Jézus iránti szerelméről suttogtak Názáretben és később Kapernaumban is, így, bár a következő évek során sok nő szerette Jézust éppen úgy, ahogy férfiak is, Jézusnak többé nem kellett visszautasítania újabb jóhiszemű női vonzalomból eredő személyes ajánlatot. Ettől fogva az emberek odaadása Jézus iránt inkább a hódolat és a rajongás irányában nyilvánult meg. Férfiak és nők egyaránt odaadón szerették őt, és pedig azért, amilyen volt, nem bármiféle önelégültségből vagy gyöngéd birtoklási

vágyból. De sok éven át, amikor csak Jézus emberi személyisége szóba került, mindig felidéztek Rebeka odaadását is.

² Mirjám, aki pontosan ismerte a Rebeka-ügy részleteit és hogy a bátyja miként mondott le még egy szépséges hajadon szerelméről is (nem tudván semmit a bátyja elrendelt jövőendő pályafutásában betöltendő szerepéről), eszményíteni kezdte Jézust és megható és mély odaadással szerette őt, mint apját és mint bátyját.

³ Bár nemigen engedhették meg, Jézus különösen agyódott arra, hogy felmenjen Jeruzsálembe a páska-ünnepre. Anyja, emlékezve a Rebekával kapcsolatban átélt nem is olyan régi élményére, bölcsen arra bízta, hogy vállalkozzon az útra. Nem tudatosult benne határozottan, de mást sem akart, mint hogy beszéljen Lázárral és meglátogassa Mártát és Máriát. A családja után e három embert szerette a legjobban.

⁴ E jeruzsálemi utat Megiddón, Antipatriszon és Liddán keresztül haladva tette meg, részben ugyanazon az útvonalon, melyen az Egyiptomból Názáretbe való hazatérés során is haladtak. Négy nap alatt jutott el a páska-ünnepre és sokat gondolkodott az elmúlt idők azon eseményein, melyek Megiddóban és annak környékén történtek, mely terület Palesztina nemzetközi harcmezeje volt.

⁵ Jézus keresztülment Jeruzsálembe, csak annyi időre állt meg, hogy megnézzék a templomot és a látogatók tömegeinek gyülekezését. Különös és egyre erősödő idegenkedés alakult ki benne e Heródes építette templommal szemben, ahol politikai alapon kinevezett papok működtek. Mindenekelőtt Lázárt, Mártát és Máriát akarta látni. Lázár Jézussal egykorú volt és most ő lett a ház feje; e látogatás idejére már Lázár anyját is eltemették. Márta alig egy évvel volt idősebb Jézusnál, Mária pedig kettővel volt fiatalabb. És Jézus mindhármuk számára bálványozott eszménykép volt.

⁶ E látogatás alkalmával került sor a hagyomány elleni időszakosan kitörő lázadások egyikére — ama szertartási szokások miatti neheztlenség kifejeződésére, mely szokásokat Jézus a mennyei Atyáról alkotott kép félreértelmezésének tekintett. Nem tudván, hogy Jézus eljön hozzájuk, Lázár úgy szervezte, hogy a barátaival tartja meg a páska-ünnepet a jerikói út melletti egyik szomszédos faluban. Jézus most azt javasolta, hogy üljék meg az ünnepet ott, ahol éppen vannak, Lázár házában. „De”, mondta Lázár, „nincs is ünnepi bárányunk”. És ekkor Jézus hosszas és meggyőző értekezésbe fogott abban az értelemben, hogy a mennyei Atyát nem igazán érdeklik az ilyen gyerekes és értelmetlen szertartások. Az ünnepélyes és odaadó imát befejezve felálltak, és Jézus így szólt: „Hadd szolgálják a népem gyermeki és homályos elméi az Istenüket úgy, ahogy Mózes meghagyta nekik; jobb ha így tesznek, de mi, akik megláttuk az élet fényét, ne közeledjünk az Atyánkhoz a halál sötétje révén. Legyünk szabadok az Atyánk örökkévaló szeretete igazságának tudatában.”

⁷ Azon az estén nagyjából alkonyatkor e négy ember asztalhoz ült és ők voltak az elsők, akik olyan páska-ünne-

pet tartottak, amelyet a jámbor zsidók báránnyal nélkül ülnek meg. A kovásztalan kenyeret és a bort már előkészítették e páska-ünnepre, és ezeket a jelképeket, melyeket Jézus „az élet kenyérének” és „az élet vizének” nevezett, ő szolgáltatta ki a társainak, és ők az éppen megismert tanításoknak megfelelő ünnepélyességgel fogyasztották. Jézusnak szokása volt e szentségi szertartás elvégzése, amikor csak ellátogatott Betániába. Hazatértekor beszámolt minderről az anyjának. Mária először megrökönyödött, de azután fokozatosan megértette Jézus nézőpontját; mindazonáltal nagyon megkönnyebbült, amikor Jézus arról biztosította, hogy a páska-ünnepel kapcsolatos ezen új felfogását nem áll szándékában bevezetni a családjánál is. Odahaza a gyermekekkel évről évre továbbra is „Mózes törvényei szerint” fogyasztotta a páska-ünnepi ételt.

⁸ ¶ Ebben az évben történt, hogy Mária hosszasan elbeszélgetett Jézussal a házasságról. Nyíltan megkérdezte tőle, hogy vajon megházasodna-e, ha nem volnának e családi felelősségei. Jézus elmagyarázta neki, hogy bár a közvetlen feladata tiltja számára a házasságot, de azért egy kicsit már gondolkodott rajta. Kétségeit fejezte ki azt illetően, hogy valaha is megházasodik; azt mondta, hogy minden ilyen dolognak meg kell várnia az „ő órájának” eljövetelét, az időt, amikor „az Atyám munkáját el kell kezdenem”. Amióta eldöntötte, hogy nem válik belőle hűsvér gyermekek apja, igen keveset foglalkozott az emberi házasság ügyével.

⁹ Ebben az évben újra hozzáfogott ahhoz, hogy a halandói és az isteni természetét egyszerű és hatékony emberi egyéniséggé szője. És az erkölcsi rendbeli és szellemi felfogásbeli gyarapodása is folytatódott.

¹⁰ Bár már minden názáreti vagyonukat (a házuk kivételével) felélték, ebben az évben egy kevés anyagi segítséghez jutottak abból, hogy eladták a kapernaumbeli tulajdonrészüket. Ez volt József teljes vagyonának utolsó darabja. Ezt az ingatlanüzletet Kapernaumban egy Zebedeus nevű hájószerzővel kötötték.

¹¹ József ebben az évben végezte el a zsinagógai tanodát és felkészült arra, hogy munkába álljon az otthoni ácsműhely kis munkapadjánál. Bár az apja vagyona kimerült, megvolt az esélyük, hogy sikeresen leküzdik a szegénységet, hiszen most már hárman is rendszeresen dolgoztak.

¹² ¶ Jézusból gyorsan férfi lett, nem csak egy ifjú, hanem egy felnőtt. Jól megtanulta a felelősségvállalást. Most már tudja, hogy miként kell továbblépni a csalódás ellenére. Bátran talpra áll, amikor a tervei meghiúsulnak és a céljait átmenetileg nem tudja elérni. Már megtanulta, hogy miként legyen tisztességes és méltányos, még az igazságtalanság jelentésében is. Most tanulja, hogy miként igazítsa hozzá a szellemi életről alkotott eszményképeit a földi

létezés gyakorlati igényeihez. Most tanulja, hogy miként készítsen tervet az eszményelvűség felsőbb és távoli céljának eléréséhez, miközben megfontoltan dolgozik a szükségletekből eredő közelebbi és közvetlen cél elérésén. Folyamatosan elsajátítja annak módját, hogy miként egyeztesse össze a vágyait az emberi helyzettel járó hétköznapi igényekkel. Már majdnem tökéletesen elsajátította annak módját, hogy a szellemi hajtóerő energiájával miként működtesse az anyagi szinten való boldogulás működési rendjét. Lassan megtanulja, hogy miként éljen mennyei életet, miközben folytatja a földi létét is. Egyre inkább támaszkodik az ő mennyei Atyjának végső útmutatására, miközben betölti azt az atyai szerepet, hogy utat mutasson a földi családjá gyermekeinek és irányítsa őket. Tapasztalatot szerez abban, hogy miként csikarja ki ügyesen a győzelmet a vereség közvetlen jelenlétében is; megtanulja, hogy az idő nehézségeit miként alakítsa át az örökkévalóság győzelmeivé.

¹³ ¶ És így, az évek múlásával, e názáreti fiatalember folytatja az élet megtapasztalását úgy, ahogy azt a halandói hűsvér testben megélik az idő és tér világain. Élményekben gazdag, jellegzetes és kiteljesedett életet él az Urantián. E világot ama tapasztalatokban megérve hagyta el, melyeken a teremtményei keresztülmennek az első életük rövid és igen nehéz éve alatt, a hűsvér testbeli élet során. És mindez az emberi tapasztalás mindörökké a Világegyetem Fejedelméé marad. Ő a mi megértő bátyánk, rokonszenves barátunk, tapasztalt fejedelmünk és irgalmas atyánk.

¹⁴ Gyermekként hatalmas tudást halmozott fel; ifjúként szétválogatta, osztályozta ezt az ismeretanyagot, és megkereste az összefüggést benne; és most a teremtésrész embereként elkezd meg szervezni ezen elméleti birtokait, hogy felkészüljön azoknak a felhasználására a későbbi tanítása, segédkezése és szolgálata során a halandó társai számára e világon és minden más lakott szférán szerte az egész Nebadon világegyetemben.

¹⁵ A világra a teremtésrész csecsemőjeként született, leélt a gyermeki létét és átesett a későbbi ifjú és fiatal férfikor életszakaszokon is; most ott áll a kiteljesedett férfikor küszöbén, az emberi élettapasztalatokban bővelkedve, az emberi természet ismeretével bőven ellátva és az emberi természet gyarlóságai iránti teljes megértéssel. Szakértőjévé válik annak az isteni módszernek, hogy kinyilatkoztassa az ő paradicsomi Atyját mindenféle korú és létszakaszú halandó teremtménynek.

¹⁶ És most felnőtt férfiként — a teremtésrész felnőttjeként — arra készül, hogy folytassa ama legfőbb küldetését, hogy kinyilatkoztassa Istent az embereknek és elvezesse az embereket Istenhez.